

Tin vào Giáo Hội là một trong những cách thể hiện lòng tin vào Đức Kitô. Và ngay cả ta phải thể hiện những rung động chính các mục tử trong cùng cách hành động và thái độ của mình tác động lên lao động niềm tin của từng Kitô hữu.

Trong cuộc đời tôi, tôi có điều may mắn là được tiếp xúc với những mục tử nhân lành – nhân lành và anh dũng (cách nói của linh mục Giuse Đình Xuân Long, giám đốc giáo phận Đà Nẵng). Do đó tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc và hy vọng vào Hội Thánh, Thân mình mục tử nhiệm của Đức Kitô.

Bài viết này xin được kể lại một lần gặp gỡ với ngài, một vị Giám mục khôn ngoan, nhân ái và can đảm. Có lẽ không cần nêu danh tánh của ngài, đến giờ này là vì ngài có một danh tánh ai cũng biết: Mục tử Chân Chính.

Ngài là vị mục tử không những biết công, không thoá hiếp với bóng tối. Ngài nói những những câu chuyện quy. Nghe những câu chuyện này cho những người chết với ngài, ngay cả ta có cảm giác được an ủi, khích lệ và nhận được gặp gỡ Đức Kitô là Chúa Chiên Lành.

Ngài hay gặp gỡ với những người nghèo và biết cảm đoán khi đi dâng lễ cho những cộng đoàn tín hữu ở vùng sâu và heo hút vào các dịp Lễ. Khi trở lại cho những người có chức quyền và vị trí đó, ngài bảo: “Tôi thấy các anh đi quá khi các anh cảm thấy đến dâng lễ cho những anh em Công giáo ở vùng này!” Họ hỏi đi là đi làm sao. Ngài trả lời: “Này nhé, nếu các anh đến tôi từ dâng Lễ, thì tôi đã đi đó cũng chỉ được khoảng 20 giáo dân nghe tôi giảng. Nghe xong có khi vì

nhà họ quên mất. Chờ các anh cảm tôi như thế, bây giờ có thể gọi đi u biết, đi u nghe đi tôi. Đó là bài giảng hùng hồn. Như vậy không phải các anh đi sao?”.

Nghe vậy, dĩ nhiên như ông nói y im lặng. Không biết họ nghĩ gì, nhưng tôi đoán chắc họ sẽ từ chối, và trong lòng họ, như nhà văn DTH đã viết, “có một cuộc chiến khác nổi lên”.

Chuyện về cái gọi là Ủy ban Đoàn Kết Công Giáo hay Công Giáo yêu nước mà dân chúng thường gọi là đám quốc doanh cũng thú vị. Như ông nói có quy định gộp ngài và đi thăm viếng để rồi người giáo phận đã có cái Ủy ban này, nhưng trong giáo phận ngài thì không. Họ nói rằng người giáo phận thì chức Ủy ban ĐK này thì mỗi năm nhà nước sẽ chỉ cho hai tờ để ông đi tiêu dùng. Ngoài ra khi đi họp ở Hà Nội thì các ông “yêu nước” sẽ được khách sạn năm sao, sẽ được đi Đ. sạn hay đi đâu đó nghỉ mát. Hai tờ để ông, sẽ tiến lên thết, có sẽ tiến lên ngài tha hồ làm được nhu cầu. (Nghe đi u này tôi mới biết tại sao ông “yêu nước” các ngài tích cực đi đi!).

Nghe các ông trình bày đầy “hợp lý” như thế, ngài hỏi tôi: “Các ông nói cho tôi biết Ủy ban này là để chức tôn giáo hay để chức chính trị?” Họ trả lời: “Đó là để chức chính trị phục vụ để ông và nhà nước”.

Họ đi rồi thì ngài tiếp tục nói: “Bây giờ tôi hỏi các anh nhé. Các anh có muốn thay gia đình người ta chia rẽ, xung đột không? Giáo phận khác thế nào tôi không biết, nhưng giáo phận tôi nếu có cha nào tham gia vào ủy ban này là lập tức có chia rẽ và nghi ngờ ngay. Là Giám mục, không tôi muốn nhìn giáo phận chia rẽ?”

Im lặng một lúc, ngài tiếp: “Các ông có nghĩ rằng linh mục gọi là làm chính trị không? Trước kia các ông nghĩ các linh mục tuyên úy trong Quân Lực VNCH làm chính trị, nhưng sau hàng chục năm biết các linh mục đi học tập, các ông đã biết các linh mục chúng tôi làm chính trị gì cả. Các ông biết Ủy ban ĐK này là để chức chính trị mà kêu gọi các linh mục không biết chính trị vào hoạt động là để họ phá ch đi!”

“Chà hát”, ngài nói tiếp, “Dân mình còn nghèo khổ, ông nghĩ làm sao chúng tôi là Giám mục, linh mục, là người có Đạo, lại có thể như hai tờ để ông tiến lên cả dân đi tiêu pha, rồi còn khách sạn năm sao, rồi đi du lịch này nọ cho được?”

Nghe đến đó thì họ không nói chuyện UBND với ngài nữa.

Một chuyện khác cũng rất thú vị là chuyện về lá cờ. Trước đây đã có những tuyên bố thời này thời nọ về cờ đỏ cờ vàng làm cho người dân hoang mang và căng thẳng người Việt họ i ngoi i buồn phiền. (Nếu được nghe ngài nói, chắc chắn nhà nước hiện dân chúng đều vui!).

Đó là một lần ngài đi nước ngoài. Khi đến cơ quan nhà nước nhận hỏi thăm, người ta đến dò ngài: “Ông đi nước ngoài nhận được hình ảnh lá cờ vàng ba sọc đỏ, nếu không là tôi đi ông!”. Ngài đáp ngay: “Vâng tôi trả lời hỏi thăm cho các ông, tôi không đi ông”. Họ ngạc nhiên hỏi ngài: “Sao vậy?” Ngài cười: “Chắc nếu đi nước ngoài mà tôi đi thì đi làm gì?”.

Rồi ngài nói với các ông: “Này nhé, tôi vào nhà ông, thấy ông đặt tượng Hồ Chí Minh về lá cờ đỏ, tôi có báo ông đem đặt chỗ khác không? Đến nhà người ta ai làm thế. Ở nước ngoài, nếu tôi đến có lá cờ vàng, chắc họ tôi báo họ đem đi chỗ khác cho tôi người và chấp hành à?”

Ngài nói tiếp, lý luận sắc bén: “Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm nô lệ giặc Tây, vậy các ông có ghét Tàu và Tây không? Tôi thấy mấy ông lãnh đạo vào đến chào cờ Trung quốc, chào cờ Pháp, Mấy đó thôi. Vậy tại sao lá cờ vàng của anh em người Việt mình mà các ông căm ghét đến thế?”

“Còn nữa, hàng năm chúng ta đón bao nhiêu Việt kiều, nhận bao nhiêu tiền hối lộ, sao lại phải lúc nào cũng căm ghét cờ của họ?”

Ngài nói thêm, nhấn mạnh tâm sự, nghe rất xúc động: “Năm 1954 gia đình tôi di cư vào Nam. Gia đình tôi sống được và tôi lớn lên, ăn học là được lá cờ vàng. Nếu các ông di cư năm nay thì các ông cũng thế thôi.”

Nghe những lời vô cùng hợp lý như thế, chắc hẳn bất ngờ và ngạc nhiên ngừng lại nên cuối cùng họ bảo: “Thôi ông cứ đi...”

Một chuyện khác cũng rất thú vị mà khi nghe ngài kể, tôi ngạc nhiên tò mò không hiểu ngài sẽ kể chuyện thế nào. Ngài nói với cán bộ nhà nước: “Các ông nghĩ mà xem, những người Công giáo toàn tông như Pháp hay Ý có bao giờ chính phủ yêu cầu toàn dân đi học giáo lý không? Hay vậy mà Việt Nam, nhà nước đã từng ra lệnh cho toàn dân, có đạo cũng như không có đạo phải đi học giáo lý cả thời gian dài”.

Nghe vậy, người ngạc nhiên hỏi: “Chúng tôi có thấy nhà nước bắt mọi người học giáo lý bao giờ đâu?” Ngài bảo: “Chưa hiểu à? Thì trong dịp lễ phong Thánh cho các Thánh Tông Đáo Việt Nam năm 1988 đó”. Họ cũng chưa hiểu (Và tôi nghe ngài nói tôi cũng chưa hiểu!).

Ngài bảo: “Này nhé, năm đó các ông phải đi vào phòng thánh, nên các ông bắt mọi người, tất cả thời điểm gần dân thôn làng, tất cả thời điểm tại Phòng giáo dân người đi khác, tất cả linh mục đến giáo dân đi mítting nghe các ông nói về Giáo Hội Công Giáo, với các Thánh Tông Đáo. Các ông chê trách, các ông lên án, các ông cho là hiểu lầm và Tông Đáo là xấu, là theo theo dân, Tông Đáo Công giáo là không đúng v.v...”

Họ vẫn chưa hiểu và hỏi ngài: “Vậy sao ông bảo nhà nước bắt dân học giáo lý?”. Ngài cười: “Vẫn chưa hiểu à? Bây giờ nhé, chúng ta nói chuyện thật lòng như những người bình thường với nhau đi, tôi là Giám mục của tôi, các ông cũng là cán bộ đi. Các ông có biết thời trước 1954 dân chúng gọi Việt Minh là gì không? Là Việt M. Việt M là nói dối, họ bảo nói dối như Việt M. Vậy các ông nói gì thì dân cũng hiểu người ta nói. Các ông càng nói xấu Giáo Hội, nói xấu các Thánh Tông Đáo thì người ta càng hiểu rằng Giáo Hội Công Giáo là thật, các Thánh Tông Đáo là thật”.

Nghe ngài nói xong, họ im lặng (chẳng biết trả lời thế nào). Ngài nói sâu sắc, rõ ràng và rất thật. Tôi nghĩ rằng ai nghe chuyện này cũng đều thán phục ngài.

Nói về người Công giáo và cha Quỳ ngọc, ngài cũng có lý luận thú vị. Ngài bảo rằng có một gia đình kia giàu có lắm. Trong nhà có một đứa con và một người giúp việc. Người con rất lười, chẳng lo ăn chẳng, trong khi người giúp việc thì chăm chỉ làm việc và dành dụm. Rồi một ngày kia, người con nảy phá sản, phải vay mượn khắp nơi. Lúc này người con phải nhờ người giúp việc kia bảo lãnh cho mình. Hóa ra cuối cùng với thời phải thay đổi!

Ngài dùng ví dụ y đ đ di n t s th t này là ch Qu c ng do cha Alexandre de Rhodes p ra v i m c đích truy n giáo. Nh v y ch Qu c ng tr c h t là c a ng i Công giáo, nh ng cu i cùng ng i Công giáo i không bi t s đ ng th ch “gia b o” c a mình. B ng ch ng là có đ c bao nhiêu nhà văn nhà th Công giáo?

Còn nhi u đ i u thú v mà tôi h c đ c t v Giám m c kh kính y. Tôi i ng nghe ngài k chuy n mà c m ph c tài lý lu n, s phán đoán và cái tâm trong sáng c a v M c t . Vi t i chuy n này, tôi th m cảm n Chúa vì Giáo H i Vi t Nam đ c di m phúc có nh ng m c t nh ngài và cảm n Chúa vì mình đ c g p g ngài. Chúng ta cảm n Chúa vì Ngài v n i gi a dân Ngài qua nh ng v m c t nhân lành, anh minh và can tr ng.

Xin Chúa chúc lành cho ngài, đ ngài đ c nh i Kinh Thánh: “Chúa đã ban cho tôi mi ng i đã đ c hu n luy n, đ tôi bi t dùng i nói nâng đ k nh c nh n.” (Is. 50,4). Dân Chúa nh c nh n đ c nghe i c a c a m c t nhân dũng thì i p t c th y bình an và hy v ng.